

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opera S. Matris Teresae De Iesu Carmelitarum Discalceatorum et Discalceatarum Fundatricis

In duas partes distincta

Teresa <de Jesús>

Coloniae Agrippinae, Anno MDCXXVI [erschienen] M.DC.XXVII.

Cap. XXVII. Villanouana de la Xara fundatio quomodo sit peracta.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37974

NARRAT FVNDATIO MONASTERII IN OPIDO VILLA
noma de la Xata.

Hispalensi fundacione iam constabilita, à fundando per quadren-
nium & amplius cessatum est, causa fuit, quòd magnæ acgritudi-
dere penè aduersus Discalceatos & Discalceatas exorta sint, pen-
tionum procella: quamvis enim permultæ hæctenus contra nos in-
rexissent, nulla tamen ita fuit grauis atque hæc vltima, vt pote quæ
huiusmodi, vt, quidquid factum erat hæctenus summo esset in
culo, ne penitus subuerteretur & concideret. Satis ergo parum, quæ
diabolo sanctum hoc principium quod Dominus inchoarat, mis-
stum & exosum esset, quòdque videret id opus illius esse, quandoque
dem progressum & incrementum habebat. In Discalceatos, ac par-
tim Superiores ipsorum, grauis hæc falsorum testimoniorum & calu-
quiorum, (quia omnes penè Patres mitigatæ regulæ illis se oppo-
bant) procella defruijt. Hi ergo Reuerendissimum Patrem
Generalem ita perpulerunt, vt, quamvis vir esset viræ integritatis
ipsemet facultatem dedisset vt omnes conuētus fundarentur, vn-
cepto Abulensi, qui fuit primus, is enim annuente Pontifice, Roma
erectus est) omni contentione obstiterit, ne plura Discalceatorum
nasteria fundarentur: nam erga monasteria Monialium semper
animatus mansit. Quoniam vero illorum ipsa rebus prout
opitulabar, aduersum me stomachari & indignari capere: quod
maximum fuit, quòd hisce fundacionibus pertuli, tormentum &
Etio; tamen ea fuerint plurima. Etenim vt opus, quòd ipsa ad oculum
videbam ad Dei obsequium & Ordinis nostri incrementum re-
promouere & iuuare dehinerem, non patiebantur viri longe do-
quibus ipsa tum confitebar: alia autem ex parte aduersari me
Superiorem meum velle videbam, ipsa mihi morte grauis vide-
tur. nam præterquam, quòd enim amare obligabar eò quòd super-
meus esset, aliunde etiam mirifice erga eum afficiebar, & san-
debeatur. Vt autem verum fatear, tamen in hoc illi morem
& gratificari quàm maximè vellem, maxime tamen poteram,
Visitatores haberem Apostolicos, quibus parere necesse me era-
ritur interea Nuntius Apostolicus vir sanctus & mirus
fautor & cultor, qui proinde insigniter erga Discalceatos
barur.

Procella ad-
uersus Dis-
calceatos
notia.

Illius in locum alius sufficitur, quem propterea Deus submisit
 edebatur, ut aliquam nobis patiendi materiam suggereret. Pontificem
 hunc aliquo consanguinitatis titulo is attingebat, & haud dubie
 dei seruus erat. Sed mox ut huc venit, Patrum Calceatorum & Gau-
 dentium negotia serio cordi habere, & studiosè promouere cepit,
 & secundum ea quæ illi de nobis relata erant, visum illi expedire,
 ut hæc quæ iam data erant, principia, vterius non procederent.
 Unde etiam mox summo cum rigore hæc ipsa executioni mandare
 cepit, eos condemnando, carceri mancipando, aut proscribendo, quos
 illi in hoc cepto resistere posse putabat.

Ante, & plus alijs, exagitati sunt F. Antonius de Iesu, is inquam
 primi Diocalceatorum Monasterii fundamentum fuit, nec non
 Hieronymus Gracianus, quem pro defunctus Nuntius Apostoli-
 cam Gaudentium Patrum Visitatorem constituerat. Aduersus
 hunc, & P. Marianum de S. Benedicto, nouus ille Nuntius
 maxime insurrexit. Qui qualesue, Patres hi fuerint, iam antè in
 superioribus foundationibus declarauit. In alios etiam Patres, è
 quætoribus & celebrioribus animaduertit, sed non eo quo in
 hoc, rigore. his ergo anathematis proposita pœna indixit, ne quis
 eorum illa dere amplius faceret. Satis verò apparebat hæc om-
 nia Deo dirigente fieri, ipsiusque Maiestatem ad maius aliquod
 bonum, utque bonorum illorum Patrum virtus magis hac ratione
 innotesceret (vbi etiam innotuit) permittere. Quocirca quemdam
 in mixto Ordine Monasterijs nostris tum Monialium, tum
 Regiosorum Visitatorem præfecit. Qui si id, quod cogitabat, in
 illis inuenisset, nimis quam grauius nos afflixisset, quamquam adhuc
 magnam afflictionem passi sumus, quemadmodum aliquando
 cepto committeret, qui melius quàm ego, id poterit præstare. Ego ve-
 ro hæc obiter tantum & velut per transennam tango, ut, quæ post
 sunt Moniales, norint, quantopere ipsæ ad perfectionem
 semper promouendam sint obligatæ, cum iam velut complanatum
 innotuant, quod Monialibus hodie viuentibus tam caro stetit: ere-
 rit illarum nonnullæ illo in tempore satis multa propter sinistra il-
 la testimonia & calumnias perpeasæ sunt: quam sanè magis miserebar
 quam me ipse: nam quod ego patiebar, ad eò non me affligebat, ut
 potius gaudium inde & voluptatem eaperem. Persuasum habebam,
 me vniuersi causa turbidam hanc tempestatem coactam esse, meque
 in procellosum mare, ad instar Ionæ, coniecta, fore ut vniuersa procel-
 la detumesceret. Benedictus sit Deus & laudatus, qui veritatis
 patrocinium suscipit. vbi hic suscepit. Etenim Rex noster Philip-
 pus,

Mmm.

pus,

pus, cognito quid rerum ageretur, & audito quæ Discalceatorum esset viuendi ratio & institutum, nostri patrocinium suscipere designatus est, aded vt à solo Nuntio causam nostram noluerit indicari; sed quatuor ei sua ipse spontè designauit assessores, viros quæ ues, & horum tres esse iusserit Religiosos, quò causæ nostræ equitas melius discuteretur. Horum vnus erat P. M. F. Petrus Fernandus, vir vitæ sanctimoniam, doctrinam, iudicioque præstantem iam aliàs in Castellana prouincia, Apostolici Commissarij, & Visitatoris, tum Gandentium, tum Discalceatorum, munere functus erat. Norat rei veritatem, & quænam tam horum quam illorum esset viuendi ratio; etenim aliud nihil ipsi desiderabamus, quam id intesceret.

Rex Philip-
pus Discal-
ceatorum in-
uoluit.

Vbi ergo primum intellexi, hunc à Rege virum ad causæ exitum & cognitionem denominatum esse, rem vt confectam habebam, quemadmodum etiam deinde, quæ Dei misericordia est, contempsit feliciter. Det Maiestas eius, vt id ad gloriam & honorem suum valeat. Tametsi verò permulti Hispaniæ Proceres & Episcopi summo festinarent, ad Nuntium de rei totius veritate certiorum reddendum hæc tamen omnia nihil profuissent, si Rege Deus vt instrueret usus non esset. Quamobrem, carissimam, eum quàm maxime diligatæ sumus semper nostris in orationibus Domino commendatæ uti & omnes eos, qui causam tum ipsius, tum B. Virginis Dominiæ nostræ, defendendam susceperunt. quocirca id vobis gratum atque etiam commendo. Iam igitur liquidò videtis, carissimam, quæ parua ad vltius fundandam suppeteret oportunitas. quare alacriter iugiterque orationibus insistebamus, & pœnitentias frequentabamus, quo quæ iam fundatæ erant domus, Deus vltius conferuaret, illi ad suum honorem uti vellet.

Sub huius grauioris tempestatis, quam aded paucis petitis (etenim propterea exigua ea vobis videbitur, quæ tamen per magna & multa fuit, & tam diu durauit) initium, cum Tolenti Hispaniensi fundatione reuersa anno M. D. LXXVI. agerem, quædam opidi Villanoua de la Xara Sacerdos mihi à Magistratu loci illius litteras attulit, quibus ille petebat vt ad quatuordecim virgines quæ in S. Annæ eremum iam ab hinc annis aliquæ desese receperant, & in domuncula quæ ei vicina erat, commorantibus, in id admittendas, ad Monasterium illic fundandum excurrerem. tanta porro hæc in recollectione & sanctitate uebant, vt vniuersam opidi permouerent multitudinem, pijs ipsarum desiderijs, quibus Moniales esse volebant, sancti-
tudine

idem. Litteras quoque suas hac de causa ad me miserat loci illius Pa-
 trochus, Augustinus Eruias cognominatus, vir doctus iuxta ac pius
 preterea autem eius in causa erat, ut, quantum posset, opus hoc san-
 ctum promoueret. Mihi vero ea res minimè admittenda videbatur,
 idque ob hæc rationes. Primo, quod tam multæ essent, quare ni-
 mis quàm difficile mihi fore videbatur, ut quæ iam certæ vitæ rationi
 assuetæ erant, ad nostrum sese institutum accommodarent. Secundo,
 quod nihil propè haberent, quo sese sustentarent, & opidum vix
 mille numeraret ciues: adeo ut ad eleemosyna viuendum vix ra-
 tio assulgeret; & quamuis resp. illarum se necessitatibus prospecturam
 consideret, minimè ea durabilis ac perpetua futura promissio videretur.
 Tertio, quod careret domo. Quarto, quod ab aliis monasterijs opidum
 hoc distaret. Et, quamuis harum virginum probitas omnium sermone
 probaretur, certè quod illæ mihi visæ non essent, scire non poterã, nũ,
 quæ in hisce monasterijs talenta requirimus, hæc ipsa præferrent. Un-
 de constitui, postulara prorsus negare. Ut tamen in eo consulto proce-
 derem, Confessario meo, qui tum erat Doctor Velascius, Canonicus
 & Cathedralicus Toleranus, viro docto æquè ac pio, quiq; modo
 Ovomensem Episcopum agit, rem communicate volui. pro more
 nam que habeo, nihil vñquam è proprio cerebro & iudicio, sed hu-
 milis virorum è consilio agere. Is ergo ut litteras vidit, remque
 ex ordine intellexit, suasit postulara prorsus non reijcerem, sed
 inquam illis spem facerem: cum enim tot simul corda in v-
 tum, Deo mouente, scopum collinearent, euident id signum
 esse, Deum in eo sibi complacere, & id in suum obsequium diri-
 gere velle. Illius ergo consilio acquieui, ut nec planè petita con-
 cederem, nec negarem. Interim verò dum impensus hæc per-
 petuas, etiam per aliorum interuentionem qui negotium confice-
 rent, petuntur, in annum vsque octogesimum protracta res est, quod
 semper inconsultum & stolidum mihi videretur eam concedere:
 cum responderem, numquam ex professo & de plano rem negare
 peteram.

Factum interea, ut P. F. Antonius de Iesus in monasterio, quod *Villanouani*
 S. Maria de Auxilio nomen habebat, & tribus ab Villanoua len- *canonij ex*
 tati distaret, exilium suum perficeret, & subinde illic verbi *ordia.*
 prædicationis ergo exiret, quin & ipse loci Præpositus,
 cui & modo est, P. F. Gabriel de Assumptione, vir appri-
 me prudens, & insigniter sanctus, sæpius ad idem opidum ve-
 nit: quod ambo Doctores Eruias per familiares essent.

Lll

Cum

Cum ergo sanctas hasce sorores subinde conuenirent, ita erga
 rum virtutes affici cœpere, vt, cum à ciuibus, tum Doctore per
 & impulsu, rem illam in se suscepissent, & per epistolas quàm in
 rissimè mihi commendare cœperint. Cumque ipsa in Malagrensi
 Cœnobio (qui locus sex & viginti leucarum, quàm & amplius
 à Villanoua aberat) agerem, idem Prior ad me, hac de re, coram
 rus, excurrit, quid in ea fieri decernique posset edifferens; addidit
 ipsum Doctorem Exuias, monasterio iam fundato, trecentorum
 aureorum redditum annuum, è beneficij sui pensione percipiend
 rum, assignaturum, dummodo ad hoc faciendum, eia Romanam
 ria daretur facultas. Valdè autem incerta mihi ea res videbatur,
 & quamdam diffidentiam redolere, quòd, ipso iam fundato, et
 cum exiguo illo censu quem ipsa habebant, satis superque esse
 de plurimas P. Priori rationes, è quibus ipse colligeret minime
 dire rem fieri, deprompsi, quæque, vt mihi quidem videbatur, in
 cientes erant: monens, vt & ipse, & P. Antonius de Iesu, rem serio
 minarent, ipsorum conscientia eam me committere dicitans; qu
 bam quippe, eas quas ijs afferebam rationes, ad ipsam euertendam
 & non planè efficiendam; sufficere. Vt ergo inde digressus es
 siderare mecum cœpi, quanto per huc ipse propendet, & de
 de hac re ad Prælatum quem nunc habemus, Magistrum inquis
 Angelum de Salazar, referret, vt sua is auctoritate eam admitt
 vnde cum, celeritate vsa, præuerti, ab illo impensè per litteras
 ne ad hoc facultatem concederet, meas illi rationes exponenda
 ipse prout quidem postea mihi referipit) numquam eam datur
 luerat, nisi in quantum in id ipsa consentirem aut app
 rem.

Sesquimensis (nescio an non & amplius) effluxerat, cum multo
 gitanti rem iam plane dissolutam & impeditam esse, redditus
 bellario, senatus littera, quibus ille significabat simul & spon
 nihil eorum quæ quomodocumque necessaria erant, illis d
 rum; ipse quoque Doctor Eruias sese obligabat ad id quod ante
 dixi, accedebat & litteræ duorum illorum Patrum, qui quam
 simè negotium vrgebant. Maxima autem mei timoris causa erat
 non simul sorores in Ordinem admittendæ essent: existimabam
 fieri posse, vt hæc contra eas quæ iam admittæ erant & veteran
 nem quamdam inter se (vt fieri solet) excitarent; tum etiam, quod
 ti nihil ac stabile ad illarum sustentationem haberi viderem. q
 offerebatur, non erat huiusmodi, vt ad admittendum iure me
 pellerè adeo vt me valde perplexam & ancipitè viderè. Verum
 rem.

comperi, hunc solo demone auctore timorem in me excitatum fuisse: quod ad hoc mihi animi à Domino daretur: nã tanta mea tunc erat pusillitas ac diffidentia, nihil vt Deo fidere viderer. Sed feruentes sanctorum illarum animarum preces tandem longè efficaciores fuere & plus potuere.

Ergo die quadam, cum à sacra communione surgerem, & hoc Deo (vt ille faciebam) negotium seridò comendarem (nam causa, cur semper bene illis responderem, erat, quòd vererer, ne quo modo aliquarum animarum profectum & bonum impedirem: etenim nihil magis semper desidero, quàm aliquam à diuini & excogitare posse rationem, vt Dominus laudari & coli posset, & plures existerent, qui ei possent obsequium facere) Maiestas illius acriter me obiurgauit, petens; quibus (nam reliquæ quæ hactenus erecta erant domicilia, thesaurus fundata essent: & mandans hanc vt domum admitterem, vt quæ partim suum in obsequium, partim in animarum salutem cederet. Verba autem Dei aded sunt efficacia, vt intellectus non solum ea intelligat, sed etiam ab iisdem ad veritatem intelligendam illudaret, simul etiam voluntas ad illa opere exequenda disponatur. Quod etiam hic mihi contigit: nam non solum volupe mihi fuit monasterium hoc tunc admittere, verum etiam grauiter mihi deliquisse & noxam in ignem contraxisse visa sum, quòd tam diu rem distulsem, & humanis rationibus plus à quo nixa essem, cum quæ in sacra hac Religione. Maiestas ipsius hactenus fecit, aded omnem humanam rationem & captum transcendisse viderim.

Vt ergo fundationem illam admittere planè iam constitui, necessarium cum primis mihi videbatur, vt cum ijs, quæ ibi mansuræ erant, Monialibus me illuc ipsa conferrem, idque ob plurimas quæ mihi tunc occurrebant rationes & causas, tamen ipsa corporis constitutio iter hoc mihi tunc dissuaderet, quòd ægra admodum Malagonem peruenissem, & ægritudo nondum me deseruisset. Sed tamen, quòd è re diuina id fore censerem, id superiori meo indicaui, petens vt illud ipse mihi faciendum præscriberet, quod expedire magis iudicaret. Is ergo non modo fundandæ domus potestatem fecit, verum etiam addito imperio mandauit, vt illius fundationi præsens interesset, & quas cuperem monachas mecum cõducerem. quod certè non parum mentem meam allietauit, quòd hæ habitaturæ essent inter illas, quæ ibi iam commorabantur. Re ergo cum Domino per preces communicata, è Toletana domo vnã, quæ futura erat præfecta, duas verò è Malagonensi, nec non aliam quæ futura erat Vicaria, assumpsit. quod verò res hæc tam frequenter & frequenter esset per orationem ab illius Maiestate petita,

Mmiv 3

dele-

*Dominus
S. Matrem
reprehendit
quod demum
hanc non ad-
mitteret.*

delectus hic optime cessit . quod ego certe permagni feci erentis
 foundationibus quæ è solis nostris Monialibus inchoantur , tanta
 non est difficultas , & omnia facili negotio accommodantur.

P. F. Antonius de Iesu , & R. P. Prior Gabriel de Assumpcionibus
 nos accersitum venerant. Cumque resp. omnia nobis necessaria
 suppeditasset, sabbatho ante Quadragesimale ieiunium, decima tertia
 Februarij die, anno octuagesimo Malagone discessimus. Ita prius
 rectè valebam , numquam ut agrotasse viderer, ita ut me ipsa obli-
 pescerem, perpèderemque quanti referret , propriis debilitatem & in-
 valetudinem non morari, cum de diuini cultus & gloriæ augmento cogi-
 videmus ; quæcumque demum in contrarium insurgat contradi-
 & ablocutio, potens namque ipse est, è debilibus facere robustos , &
 ex agris rectè valentes & quamuis hoc etiam minimè faceret , tamen
 certe animæ nostræ accidere vitius potest, quam aliquid pati. Ad quod
 enim vitam & sanitatem habemus , quam ut tanti Regis & Domini
 causa eam prodigamus, utque honorem illius intuentes & spectantes,
 nostri ipsorum obliuiscamur? Hanc viam si insistatis , carissimi amici
 credite) numquam quid vobis malè cederet. Equidem fatear operam
 meam mihi nequitiam & imbecillitatem sapè timoris & dubitationis
 occasionem fuisse. atramen non memini, me, ex quo Discalceatus
 habitum mihi Dominus dedit , quin etiam aliquot annis antè (quod
 illius est misericordia) è singulari eius gratia , ab id genus tentan-
 nibus superatam succubuisse, & quod ad illius obsequium maxime
 cere nossem, quantumcumque id arduum ac difficile foret, facilius
 non suscepisse. Satis autem video, quam id exiguum esset , quod
 à parte mea præstabam : at plura non cupit Deus, quam relin-
 tionem illam ac propositum, ut reliquum ipse à parte sua præsteret.
 re sit ipse in perpetuum benedictus. Amen.

Per monasterium B. Virginis ab Auxilio cognominatum, de quo
 iam supra egi , & quod tribus à Villanoua milliariibus remotum est,
 transire nos oportebat, & illic aliquantisper hærete , vsque dum
 ventus nostri opidanos certiores fecissemus : ita namque comen-
 erat, me vero Patribus illis quibuscum ibamus , per omnia obedi-
 par erat. Monasterium autem hoc intra siluarum est abditum , &
 in solitudine satis deuota : cui cum propiores fieremus , fratres
 cum Priore ordine incedentes nobis excipiendis obuiam proce-
 re: & quod essent discalceati, & tunicis suis grossioribus induti , &
 nibus nobis deuotionis sensum , mihi verò quamdam animi reueren-
 dinem attulerunt, quod florida primorū Ordinis nostri Patrum
 pora hac in imagine videre viderer, hinc hoc in agro florum candido
 & c.

*Discalceati
 Patres San-
 ctæ Mariæ
 excipiunt.*

& fragrantissimorum speciem referrent. & certè tales eos in conspectu & iudicio Dei esse credo: etenim, nisi iudicans fallor, valdè fideliter hoc in loco is seruitur. In ædem porro sacram agminatim me adduxere, cantantes *Te Deum laudamus*, idque vocibus modestis & mortificatis. aditus porro illius subterraneus est, velut per cauernam, quæ speciem referebat eius, in qua Pater noster Elias delituerat. Ego certè tantum interiùs gaudio delibuta eram, vt, simile quid sentura, etiam longius multò iter libenter suscepissem: quamquam satis alioquin dolerem, quòd iam tum mortua esset sancta illa mulier Catharina de Cardona, cuius opera monasterium hoc Deus fundauit; quia, tametsi summo opere id cuperem, illam videre non merui.

Ceterùm non abs re mihi fore videtur, aliquid hoc in loco de illius vitæ referte, nec non quibus istud hic monasterium modis Dominus fundari voluerit, quòd tantum tam multis per vicina opida hominibus fructum & vtilitatem (prout quidem è variis intellexi) artulit: vtque sanctæ huius pœnitentiæ visa, carissimæ, videatis, quàm ipsæ in postremis hæreamus, simul etiam nouum Domino feruenter seruienti propositum concipiatis: cum nulla sit ratio, quòd ipsæ minus præstetis quàm illa, cum tam delicata & illustri ortæ prosapia non sumus atque ipsa. Nam quamuis parum id importet, id eò tamen refero; quòd semper admodum delicatè, & pro ratione familiæ suæ (erat namq; Dum de Cardona sanguis, vnde etiam vulgò Domina Catharina de Cardona vocabatur) esset educata. Postquam verò iam pœnitentiæ se dare cepisset, quoties mihi litteras scribebat (scripsit autem aliquoties) aliud nomen non subscribebat, quàm *Peccatrix*. Qui verò vitam eius seripso committent, quæ de ea antè, dicenda erunt, quàm ingentes hæc gratias ei Dominus conferret, nec non alia multa quæ eodem spectant, particularius & enucleatius prosequentur. Ego verò hic aliud de ea non dicam, quam quæ ex ijs qui cum ipsa conuersati sunt, & eodem merentur, audiui, si fortè ad vestram eà noticiam non perueniunt.

Quamdiu ergo Catharina hæc inter magnates & sæculi huius Principes vixit, semper magnam animæ suæ rationem habuit, pœnitentiæq; exercendæ perstudiosa fuit. Huius autem amor ac desiderii assidue in ipsa creuit, nec non voluntas in illum se locum conferendi, in quo sola Deo suo stui posset, seque totam asperitati (nemo vt in ea sibi impedimento esset) impendere. Hoc ipsa consilium ac voluntatè Confessarijs suis cum sapius aperiret, numquam hi ei ad hoc facultatem dare voluerunt, quòd enim mundus hodierna die ita discretioni studeat, & magnarum gratiarum, quas Deus vniuique sexus sanctis, qui olim

*Catharinæ
de Cardonn.
elogium.*

in de-

in deserto ei feruierunt, contulit, penè sit oblitus: hinc certè non
 ror, id illis propositum stolidum ac stultum visum fuisse. At quia
 desiderijs Maiestas illius semper fauet & adest, quò sic illa operi
 quando possint mandari; illo dirigente factum, vt Patri cuidam ex Or-
 dine S. Francisci, cui nomen Franciscus de Torres, (quem ipsa fami-
 liariter noui, & vt sanctum virum reputo, qui que iam ab hinc
 multis mirum in austeritatibus subeundis, & oratione colenda feru-
 rem prætulit, nec non plurimas persecutiones & aduersitates perpessus
 est) deinde confessa sit. Nouit scilicet is optimè gratiam, quam Doro-
 nus præstare solet illis, qui quo illam recipiant, totis viribus conato-
 tur. quare auctor & fauor ei fuit, vt moram omnem abrumperet, no-
 tionem, ad quam Maiestas ipsius eam vocabat, sequeretur: nescio
 hæc ipsissima eius verba fuerint, verisimile tamen est ipsa fuisse, cum
 dem ab ipsa mox executioni mandata sint.

Suum illa propositum Eremitæ cuidam Compluti agenti ap-
 ruit, eumque rogauit vt secum proficisceretur; ea conditione vt ma-
 mortalium id dein significaret. Venerunt tandem ad locum, ubi
 monasterium postea constructum est: vbi cum illa angustam quædam
 reperisset speluncâ, quæ ipsam vix caperet, ipse digressus est. Quorsum
 lam amore actâ & impulsam putamus: etenim minimè curabatur
 cita erat de eo quod comederet, de periculis in quæ incidere postea
 infamia deniq; quæ illam sequeretur tum, cum iam inter homines
 compareret. Quàm verò sancta hæc anima amore ebria esse debet
 quàm absorpta in eo vt nullus sibi in sponsi sui fruitione, esset im-
 pimento! quàm etiam determinata, ad ampliùs ad seculum non reuert-
 dum, cum omnes eius delicias & gaudia sic à se abdicasset. Ac
 hoc consideremus, carissimæ, ac videamus, quomodo ipsa simul & ca-
 mel euicere & expugnarit vniuersa. Nam quamuis non minus & ma-
 rius sit quod ipsa facit, dum sacram hanc Religionem ingredimini
 voluntatem vestram dedicatis, & tam continuæ clausuræ professuræ
 & votum emittitis, nescio tamen an primi hi feruores in nonnullis
 intepeſcant, nosque ipsas rursus aliquibus in rebus amoris nostri pro-
 prio non subijciamus. De diuina Maiestas, vt hoc ita se non habet
 sed vt, sicuti sanctam hanc mulierem in nobis à mundo sequestrandam
 eoquè fugiendo, imitamur, ita etiam interius totaliter extra
 sumus.

Multa sanè de mira vitæ eius austeritate inaudiui, ac credidit
 non nisi minimam eorum partem innotuisse: cum enim tot annorum
 litudine illa egerit, & incredibili asperitatis subeundæ arderet
 nos cum nullum haberet, qui impetum illius inhiberet ac reprimere

simile sanè est, diris ipsam in corpus suum modis sanctissime. Hoc so-
 lum de illa referam, quod quidam ex ipsamet intellexerit, atque in pri-
 mis Moniales nostræ Tolercanæ, quas data opera ipsa inuisum abiit, &
 quoniam simpliciter ac candidè (vri & cum alijs quibuslibet facere
 solebat) velut cum sororibus suis conferebat: magna namque eius
 erat simplicitas & candor, quemadmodum & humilitas eius magna
 erat. Et quoniam nihil se à semetipsa habere norat, hinc ab omni vana
 gloria nimis quam erat aliena; unde volupe ei erat, gratias, quas ei Deus
 operam faciebat, alijs referre, vtiliarum adminiculo nomen illius pos-
 se laudari & glorificari. Quod sanè admodum periculosum foret in
 his qui ad hunc statum non pervenire: nam propriae laudationis no-
 tum saltem non effugerant; sed hanc & sinceritas & sancta simplicitas
 ab hac hand dubiè immunem præstabat; numquam enim hunc in ipsa
 defectum à quoquam audivi. Dixit autem, ad octennium se in illa spe-
 cie mansisse, & ibi sæpius non nisi herbis & radicibus agrestibus victitaf-
 se. Postquam enim tres illi panes, quos ei reliquerat eremita qui ipsam
 illuc conduxit, defecissent, amplius nihil habebat: vsque dum eam pa-
 trellus quidam inuenit, qui ei deinde de pane & farina prospexit. Ni-
 l aliud enim ipsa aliud comedeat, quam tortas quasdam ad ignem ex co-
 ctas, idque non nisi post triduum. Certum autem est, nam & Religiosi
 eidem commemorantes id testantur, ipsos (idque postquam iam fracta
 suspensibus erat) aliquoties ei, vt haleculā, aut aliud quidpiam come-
 deret præcepisse, cum iam scilicet monasterii fundationem procuraret,
 ipsam verò damnum inde potius, quam commodum aliquod sensisse.
 Numquam autem, (quantum quidem ipsa noui) bibit vinum. Ingenti
 & crassa quadam catena in tergum suum sæuendo disciplinas faciebat,
 idque sæpius per duas horas, aut sesqui horam. Cilicia verò eius tam
 erat acuta & aspera, vt mulier quædam quæ è peregrinatione rediens
 apud illam, ibidem dormitura, manserat, mihi dixerit, se, cum dormire
 cogeret, vidisset illam cilicium suum exuentem, ipsumque quod pla-
 nus id erat tormentum (vri ipsa iis quas dixi Monialibus retulit) quod
 demoniis pariebat: nam frequenter ingentium molossorum for-
 ma ei apparebant, inq; humeros illius conscendebant; alias verò ad in-
 ter colubrorum ac serpentium; ipsa verò nequidquam illorum af-
 fectu terrebat. Etiam si monasterium iam condidisset, semper ta-
 men ad specum suam se conferebat, in eaque dormiebat, nisi fortè cum
 quibusdam officiis volebat interesse. At prius, quàm id constitueretur, ad
 quoddam fratrum Redemptionis captiuorum monasterium, (quod
 quarta leuca parte inde distabat) sacri audiendi causa se, & quidem
 S. Matru Teresa Opera.

Nna

inter-

interdum genibus adrependo, conferebat. Vestis eius extrema erat & panno grossiori, uti & tunica; & ita confuta & formata, ut virilis vestis videretur.

Postquam autem tot annis illic sola egisset, voluit Dominus illius nomen divulgari. hinc omnes circumquaque incolae tanta in eam deuotione & affectu ferri cæperunt, ut assidue ad alloquendum affluentem multitudinem satisfacere vix posset. vnum porro magnæ cum caritatis & amoris significatione alloquebatur. Quo autem diutius illic agebat, eo etiam cum tempore maior hominum ad eam fiebat confluxus. cui verò eam alloquendi fiebat potestas, is magnum aliquod se beneficium conferendum arbitrabatur. Ad eam autem hoc illi graue & molestum erat, ut se per hoc diceret enecari. Nam subinde tanta curruum vicinum vndiquaque campum opplebat multitudo, ut postquam illi fratres sunt commorati, non aliter ab ea expediri possent, quam eam in sublime efferendo, ut sic subiectam multitudinem sua manu benediceret. itaque se ab ea expediebant. Postquam iam octo ipsius annos in hac spelunca (quæ iam capaciore erat, qui enim eam visitantes veniebant, eam adauxerant) mansisset, in grauem incidit ægri-tudinem, quæ eam se morituram putabat, & hæc omnia in dicta spelunca contagebant.

Exinde auidè desiderare cœpit, ut illic quoddam Fratrum Monasterium excitaretur; atque isthoc desiderium ad aliquod tempus habuit, nesciens tamen cuius potissimum Ordinis ipsum faceret. At cum quodam tempore, coram crucifixo, quem semper penes se habebat, oraret, ostendit illi Dominus in visione album pallium; & hinc intellexit, ipsam Discalceatorum Conuenticularem esse debere; cum tamen hæctenus non intellexisset, quod in mundo vsquam religiosos existere: quia tum temporis monasteria duo eorum erecta erant, Manzeranum videlicet ac Palatrinense. Inquisiuit haud dubiè quis hic ordo esset, cumque cognouisset tale Pastranæ monasterium esse, & Principis Eboientis, Rodolphi Comitij Principis (ad quem Pastrana pertinebat) uxori iam ab ipso perfamiliaris fuisset, illuc illic concessit, ut quod ipsa tantopere optabat, monasterium aliquando erigi posset. In Pastranensi uero Conuenticulo, in templo S. Petri (hoc namque ei est nomen) B. Virginis ipsa habitum assumpsit, tamen si Monasticam vitam assumendi animo emittendi intentionem non haberet: neque enim unquam ad huiusmodi vitæ genus propendit (quod alia eam via Dominus condidit) sed quod vereretur, ne, quam habebat ad austeritates libere

concameratum, in quo vixit plurimum noctu & interdum verberatus.
 Sed non diu ibi egit: neque enim deinde ultra quinque annos & de-
 midium, postquam ibi monasterium erectum fuit, supercavit: quod
 imò etiam illud ipsum quod vixerat, communem naturæ omnium
 transgredi & superare videbatur; aded scilicet aspera eius vitæ
 erat. Demortua autem est (prout quidem mihi iam videretur) Januario
 mini M.D.LXXVII. eiusque fanus maxima cum pompa & solemnitate
 celebratum est. Nam vir quidam nobilis, quem Ioannem de Lega-
 ne vocabant, multum in eius exequias auri impendit. Corpus illius
 in quodam B. Virginis (cuius illa perstudiosa fuerat) sacello tantum
 depositum iacet, vsque dum templam eo quod iam est, et
 pacius construatur, in eoque benedictum eius corpus eo quo per
 honore & cultu condatur. Deuotio porro, quæ illi monasterio
 ter illam defertur, valde singularis est; vnde hæc & huic, & omnibus
 locis vicinis aspirata & afflata videtur; præsertim vbi quis eorum
 speluncam, in qua vixit priusquam monasterium constitueretur
 uisisset, considerat. Narratum mihi est, aded ei molestum & græuissimum
 quod tam multos ad se videndam homines confluere conspiceret,
 alium in locum sese conferre voluerit, vbi nemo de ipsa quod
 nosset, at omnibus ignora esset. Vnde Eremitam illum, à quo hunc
 locum conducta erat, ad se euocauit, rogaturam ut alio sese condere
 Sed is iam defunctus erat. At Dominus Deus, qui decreuerat, vbi
 Virginis conuentus isthoc in loco erigeretur, id non permisit, nec
 oportunitatem ad hoc ei dedit: quia (sicuti dixi) egregiè illi
 credo. Omnes enim Religiosi optimè ad hoc dispositi sunt: quibus
 pertè in illis videre est, quod ab hominum turba sequestrati & soli-
 tudine viuere gaudeant: atque in primis Prior, quem etiam, ut
 delicijs ad habitum hunc assumendum Dominus euocauit, vnde
 iam egregiè id ei compensauit, dum illos ei in spirituales conuer-
 Magnam is illic nobis ostendit charitatem: quia & è templi sui hunc
 lectile dedit nobis, quæ ad id quod fundatum abibamus, ad
 dum requirebantur. Nam quod sancta illa mulier apud plures
 magni nominis homines ita accepta esset, hinc earum templum
 erat sacris ornamentis instructum. Quam diu verò ipsa illic eg-
 in animo consolationem sensi, quamquam etiam non sine
 confusione, quæ mihi etiamnum adhæret: quod viderem, illam
 isthoc in loco tam austeram & asperam vitam duxerat, tam fuisse
 lierem, atque ego sum, quin etiam multo quo ego, delicatior
 fuisse, quod tam illustri esset sanguine edita, deinde non tam
 peccatricem, atque ipsa sum: nam quoad hoc nulla inter nos

S.
There

Opel

N

... potest comparatio, quin etiam, multo maiores me à Domi-
 no gratias omnimodis recepisse; quodque modo (prout quidem pec-
 cata mea grauius sunt) in inferno non ardeam, maxima sanè est gratia.
 Verùm vnicum quod habebam ad eam (si quomodo possem)
 amittendam, desiderium me solabatur. Sed parum id est: nam (vt
 video) omnis vita mea in solis desiderijs mihi transijt, opera au-
 tem nulla facio. Sed ipsa Dei misericordia, in qua semper fiduciam
 habui, per sacratissimum filium eius Iesum Christum, nec non B.
 Virginem Mariam, cuius ipsa habitum (quæ Domini bonitas est) gero,
 mihi propitia sit.

Cùm autem quadam die in sancto illo templo, à communionem
 largiretur, magna quædam animi recollectio, vnà cum suspen-
 sione me occupauit, ita vt sensuum omnino expers essem. In illa
 ergo spectandam mihi se per visionem intellectualem sancta illa
 malice dedit, veluti corpus quoddam gloriosum, aliquot Ange-
 lis comitata, mihi que dixit, ne me captus labor fatigaret, sed
 in hisce foundationibus semper progredere. Vnde intelligebam
 (quamquam signanter id non exprimeret) ipsam me apud Deum
 mouere. Dixit mihi præterea & aliud quid, quod non est hoc loco
 scribendum. His ergo verbis valdè animata sum, & ingens laborum
 suscipiendorum concepi desiderium: spero que in Domini bonitate,
 fore vt tam bono auxilio & subsidio, vt sunt hæc illius orationes,
 in partem veniente, aliquid efficiam. Hic videtis carissimæ, quomodo
 omnes illius labores iam finem acceperint, at gloriam quam iam
 habet, nullum habere finem, conuitamur iam totis viribus, per a-
 morem Domini vos obsecro, hanc sororem nostram imitari, nos ipsas
 mortificando & contemnendo, vt se ipsa contempsit; itaque iter no-
 strum perficiamus, cùm omnia tam celeriter prætereant, & tam cito
 finem accipiant.

Prima autem Quadragesimæ Dominica, pridie inquam festi
 Cathedræ Sancti Petri, in festo videlicet Sancti Barbatiani, anno
 M. D. LXXX. Villanduanam de Xara deuenimus. Hoc eodem
 die est diuinissimum Altaris Sacramentum in S. Annæ templo sub
 tantum Sacrum collocatum. Ipse verò senatus totus, cum a-
 liquot alijs, nec non Doctor Ernias, ad nos excipiendas obuiam pro-
 ceffit, excelsionem vero fecimus in templo parochiali, quod satis erat
 ab eode S. Annæ.

Tanta autem totius populû, erat lætitia, vt magna sim con-
 solatione perfusa, videns, qua Sacratissimæ Virginis Deiparæ Or-
 dinem

*B. M. Ca-
 tharinam
 da Cardena
 in visione
 videt.*

*Honoris d
 Villanova
 excipitur.*

5212

5212

dinem hilaritate & gaudio admitteret. Eminus festum campanarum
 sonum audiebamus. Cùm verò templum iam ingressa essemus, hinc
 num Te DEVM laudamus, canere cæpere, alternantibus inter se ve-
 sus illius tum cantoribus musicis, tum ipso organo. Hoc decantans
 Sanctissimum Altaris Sacramentum in ferculo quodam, & in alio
 Virginis effigies, ferebatur, additis crucibus & vexillis. Magna cum
 pompa & auctoritate ipsa supplicatio procedebat: in qua nos pariter
 nostris albis amictæ, nec non vultum velis cooportæ, in mo-
 dio iuxta Sanctissimum Sacramentum gradiebâmur, & tam
 nos fratres nostri Discalceati, qui satis multi huc confluerent.
 Aderant quoque Franciscani (nam illorum hoc in opido mo-
 nasterium est) nec non Religiosus quidam ex Ordine Sancti Be-
 minici, qui casu illic versabatur: qui tametsi solus hic esset, tam-
 moperè tamen gaudia sum, illum habitum hic spectans. Quam
 autem via esset longior, & varia per eam erecta altaria, suble-
 bant per intervalla, actum aliquod Ordinis nostri elogium recita-
 tur, quod certè non mediocrem in nobis deuotionem excitabat, &
 que imprimis, quod omnes magnum illum Deum, quem præcipue
 habebamus, dilaudarent & celebrarent, quodque illius tantum
 tantum septem pauperibus discalceatis, quæ hic aderamus, bene-
 haberetur. Etili vero hoc tunc considerarem, nihilominus prop-
 introrsum confusione replebat, quod cogitarem me inter illi-
 merari & incedere, ipsosque omnes (si me pro meritis meis tra-
 sent) aduersum me insurgere debuisse.

Illius hu-
 militas.

Ideo autem huius, quo Beata Virginis habitum asserere, hinc
 ris tam prolixam narrationem institui, ut Dominum laudatis, &
 que rogetis, hanc ut foundationem suam in honorem & laudem
 ueritat. Etenim (ut fatear quod res est) maius tum senice sologe-
 dium, quando multa cum contradictione & laboribus fundam-
 piam peragitur, talemque vobis libentius describo & propono.
 Quamquam fatendum sit, sorores illas (quæ ibi commorantur)
 tur) sexennio propè toto, saltem plus quam quinque annis
 dio, postquam scilicet in hocce Sanctæ Annæ monasterium
 sunt, satis molestiarum subijisse, ut taceam extremam illarum
 perterat, nec non laborem quem in victu lucrando subibant
 quam enim elemosynam petere sustinere: idque ne curæ pe-
 tarent, ideo illas ibi agere, ut sibi resp. de victu prospicerent,
 nec non magnam illam quam usurpabant austeritatem, nec
 frequenter ieiunando, ac tenui cibo famem pellendo, nec
 dure cubando, & augustè admodum habitando, quod in

clausura, quam semper hæc coluere, nimis quam graue & pæno-
 rum erat. Maximam verò illis afflictionem & dolorem (prout mihi
 eundem postea retulere) attulit intensissimum illud, quo se habitu
 religioso vestitas videre cupiebant, desiderium & voluntas, utpote
 & noctu, & interdiu, grauissimè ipsas affligebat, eò quòd illum se
 nem numquam visuras esse arbitrantur. Vade omnis ipsarum ora-
 tio, vtr plurimum lacrymis condita, alio non tendebat, quam vt
 hanc ipsas Deus gratiam faceret. Cumque aliquod subinde impedi-
 mentum obijci, & rem propè negari viderent, summopere affligeban-
 tur, suamque propterea adaugebant austeritatem. Ex eo, quod opere
 manuum sibi colligebant, & è quo victum parabant, lucro aliquid
 subinde demebant, genium defraudantes, quo tabellarijs ad me
 proficiscentibus debitam mercedem persoluerent, nec non (quantum
 eundem paupertas ipsarum patiebatur) ijs qui aliquod ipsis hac in re
 subsidium dare poterant, gratificarentur. Postquam vero eas tractau-
 i, earumque vitæ sanctitatem perspexi, satis videbam, illarum tum
 orationes, tum lacrymas in causa fuisse, vt illas Ordo noster admit-
 teret. Vnde maiorem thesaurum esse duxi, tales in eo animas agere,
 quam si amplas possessiones & redditus haberent: spero que fore, vt
 eæ maximè sit progressura. Vt ergo in domum illam ingressæ
 sumus, vniuersæ ad ostium ab intro stabant, suam vnaquæ-
 que induta vestem. Sic enim erant vestitæ, vti dum primum illuc
 ingressæ sunt; numquam enim Beatarum habitum assumere vo-
 luerunt, hunc nostrum assidue iugiterque expectantes: tamen
 quem gestabant, satis honestus & modestus esset, satis vt ex eo
 appareret, illas parum de seipsis ac cultu corporis sollicitas esse,
 vti scilicet tenuiter & inculte vestitæ erant; & omnes propè
 vique adeo deformatæ, satis vt pareret, valde austeram eas vitam
 duxisse. Multis cum lacrymis, quas summum gestientis affi-
 ni exprimebat gaudium, nos exceperunt; quas satis apparebat
 fides non esse. Singularis porro earum virtus elucet in vultus
 letitia quam præferunt, nec non in humilitate & obedientia quam
 Præpositæ, & omnibus quæ ad hanc fundationem venere, præstant:
 quibus quomodocumque gratificentur, ignorant. Verum aliud
 non verebantur, quam, ne, cum summam ipsarum inopiam, & an-
 gustam habitationem vidissemus, inde mox re infecta discederemus.
 Nulla ipsarum, superiorem inter eas egerat, sed vnaquæque earum, ma-
 gna cum humilitate, laborabat quantum poterat. Duæ, quæ ætate pro-
 uociores erant, cum necesse esset, externa & domestica negotia procu-
 rabant,

rabant; aliæ vero cum nullo mortalium nec loquebantur, nec loquor
iam volebant. Clauem in ianua numquam habere, sed dumtaxat
fulum; nulla quæque ad ianuam sese conferret, aut debatis sed qua
rat maxima, responsa dabat & accipiebat. Per exiguum vero capiti
fornum, quo victum sibi lucrarentur, & de statutis orandi horarum
lam perderent: etenim sat multum temporis orationi impendebant.
stis vero diebus diem integrum ei dedicabant. P. Ludouici Granatensis
& F. Petri de Alcantara librorum directionem & normam in vna
& orationis ratione per omnia sequebantur. Vt plurimum, officium
uinum recitabant, quamuis valde parum legere nossent (nam vna
taxa illarum peritè legit): idque ex Breuarijs quæ inter se minime
uenirent; nam Sacerdotes nonnulli quædam in quibus iuxta veterem
vsum Romanum legebatur, (quod illis ipsi vt pote antiquatis am
non vterentur) Breuaria dederant; ex alijs vero legebant prout
rant. Quod autem legere vix seirent, hinc multas huic recitationi
ras impendebant. In eo tamen loco officium non recitabant, vnde
alij de foris audire potuissent. Deus, credo, bonam earum inuentionem
& laborem quem assumebant, in bonam partem admiserit: nam vni
mile est, eas quam paucissima bene recitasse & pronuntiasse. Postquam
verò P. Antonius de Iesu cum ijs agere cœpit, suasisit, aliud officium
recitarent, quam ipsum B. Virginis. Habebant suum domi fuerant
quo panem coquebant. Omnia autem ordinatim bona cum dila
tione fiebant, tamquam si habuisset quæ singula ipsis imperaret, au
riorem. Ego hæc videns, non potui Dominum non laudare, & quæ
gis cum ijs conuertabar & agebam, eo magis illuc me venisse gaude
bam. Equidem propter multos, quos subire me oportuisset, laboro
nollem (vt mihi videtur) huc, ad animas hæc consolandas, venisse
glexissem. Quæ verò è comitibus meis illic mansere, postea mihi reuol
te, aliquam se primis diebus contradictionem sensisse, sed, cum
paulatim magis magisque nossent, virtutem que ipsarum, perspicere
summo opere se gausas fuisse quod inter illas habitare sibi commo
vnde magnopere erga ipsas afficiebantur. Multum sanè potest
& virtus. Certè, comites meæ erant huiusmodi, vt, quamuis multum
in hac cohabitatione difficultatis & laboris inuenissent, ipsum
cum Dei gratia & auxilio haud difficile & generosè extiperant.
Quæcumque autem soror hoc in se desiderium non sentiet, illa
ram Discalcearam esse non existimet: cum non tam recreationes, quæ
vt aliquam patiendi materiam habeamus, desiderare debeamus, quæ
sponsum nostrum quapiam in re imitemur: vti nam Maiestas illius
tiam ad hoc nobis concedere dignetur.

*Religiosa
pati vult,
nō recreari*

Hoc autem modo illa S. Anna eremus frequentari coepta est, initium habuit. Habitabat olim isthuc in loco Sacerdos quidam Cantabrigiense, qui alias Ordinis Carmelitani fuerat, mirè erga gloriosam matrem S. Annam deuotus: huic nomen erat Didacus de S. Salazar; vnde in domus suae vicinia hoc eremitorium condidit, habebat autem ad sacrum audiendum satis bonam commoditatem. Quod autem singulari erga hanc eadem studio afficeretur, hinc iam abiit, indeque reuersus litteras, quibus hocce templum & eremitorium visentibus magna & varia indulgentiae concedebantur, reuocauit. Erat hic, magnus virtutum cultor, & seridè ad seipsum reflectens. Cum autem ex hac vita decederet, testamento suo iussit, ut illa domus, & quicquid praeterea possidebat, in monasterij pro Carmelitanis Monialibus ibidem erigendi foundationem cederet, & si hoc commode executioni mandari non posset, Capellania quaedam erigeretur, cuius possessor sacra aliquoties per hebdomadam celebraret; monasterio vero iam fundato, ad nullas sacra tunc obligaretur. Quisquam viginti annis hoc modo Sacellanus ibi fuit, vnde possessorem iam facis est imminuta: nam (tam etsi haec Virgines domum occupent, solum tamen eius usum habebant, Sacellanus vero in aedem ad Capellaniam spectabat, domo habitabat, quam etiam nunc, & reliquum (tametsi id valde exiguum sit) cedere detrectat. Sed magna Dei est misericordia, vt gloriosa aule suae domui fatum non sit neglecturus. Deo Maieestas eius, vt in illa temper ei seruiatur, & vniuersae eum creaturae perpetuè dilaudent. Amen.

CAPIT. XXVIII.

AGIT DE FUNDATIONE PALENTINA; NOMEN MONASTERII ID HABET à S. Iosepho B. Virginis de platea; fundatum id anno Dom. Octogesimo, ipsa S. Regis David se-

Mihi à Villanouana fundatione iam reuersa Superior iniunxit, vt ita petente Reuerendiss. Domino Aluaro Mendosio Episcopo Valentino (fuitis, qui primum monasterium S. Iosephi Abulæ erectionem admittit, & semper ei fauit, quin & in omnibus quae ad Obsequium hunc spectant, numquam non fauet: qui, cum Abulensi Episcopo relicto ad Palentinum transfisset, Dominus ei desiderium concepit, vt aliud sacri huius Ordinis monasterium illic erigi protuberet Vallisoletum exirenterem. Vallisoletum cum venissem, tam me in ualde agritudo, vt ex ea cuncti me demorituram puta-

P. Aluari Mendosij e. logium.

S. Mariae Teresa Opera.

ooo

gent.

si

